

Zijn banaan

Penelope Bloom

Zijn banaan

Deel 1 van de *Verboden vruchten*-serie

ISBN 978-90-225-8719-5
ISBN 978-94-023-1311-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *His Banana*
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Textcase

© 2018 Penelope Bloom
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

NATASHA

Ik had te laat komen tot een kunst verheven. Domme klunzigheden waren mijn penseel en New York City was mijn schildersdoek.

Zo kwam ik een keer niet op mijn werk opdagen, omdat ik dacht dat ik de loterij had gewonnen. Toen bleek dat ik naar de nummers van de vorige week had gekeken. Op weg om mijn prijs in ontvangst te nemen, had ik mijn baas een berichtje gestuurd. Ik liet hem weten dat ik op mijn megajacht, waar prachtige, zongebruinde mannen me druiven zouden voeren, nooit meer naar zo'n vergadering hoefde die net zo goed met een mailtje had kunnen worden afgehandeld. Helaas had mijn baas de boodschap uitgeprint en ingelijst voor op kantoor en het enige dat me die avond gevoerd werd, was mufte popcorn... door mezelf dan.

En dan die avond waarop ik *Marley and Me* keek terwijl ik de volgende dag moest werken en het niet voor elkaar kreeg lang genoeg te stoppen met huilen om mezelf weer toonbaar te krijgen. Ik stapte in verkeerde treinen, zocht meestal een half uur naar de sleutels van een auto die niet eens van mij was en een keer kwam ik zelfs te laat bij een etentje met mijn beste vriendin, omdat mijn hond een zenuwzinking had.

Dus... Ik was er niet trots op, maar ik was een soort van wandelende ramp. Oké, meer dan een soort van. Ik was een chaosmagneet. Als er ergens een knop was waar je absoluut onder geen enkele omstandigheid op moest drukken, een peperdure vaas, een bejaarde met een hartaandoening of wat er dan ook maar in het honderd zou kunnen lopen, dan was ik waarschijnlijk de laatste persoon die je in de buurt zou willen hebben. Maar hé, ik was

een verdomd goeie journalist. Alleen al het feit dat ik nog steeds een baan had, was daarvan het bewijs. Uiteraard herinnerden de rotopdrachten waar ik altijd mee werd opgescheept me er óók aan dat ik definitief en onherroepelijk op de zwarte lijst stond. Het was lastig om vooruit te komen als je de neiging had jezelf per ongeluk in de voet te schieten, hoe goed je verhaal ook was.

‘Word eens wakker,’ zei ik terwijl ik mijn broer in zijn ribben schopte. Braeden kreunde en draaide zich om. Over een week werd hij dertig, maar hij woonde nog steeds bij mijn ouders. Hun enige voorwaarde was dat hij hielp met karweitjes in en om het huis. Wat hij uiteraard nooit deed en waardoor ze van tijd tot tijd het loze dreigement uitten hem op straat te zetten. Hij kwam dan een dag of twee op de vloer van mijn appartement – formaat kleedingkast – de nacht doorbrengen totdat de boel was overgewaaid en dan was ik weer van hem verlost.

Als ik een wervelend rampenplan was dan was Braeden mijn passieve equivalent. Hij had dezelfde zelf-saboterende genen, maar dan zonder het doorzettingsvermogen zijn fouten weer te herstellen. Het resultaat was een negentwintigjarige die als voornaamste hobby het spelen van *Pokémon Go* op zijn telefoon had en soms wat bijkluste als ‘reinigingsdienstmedewerker’, wat in feite neerkwam op een minimumloonbaantje als vuilnisman bij de gemeente.

‘Het is nog niet eens licht,’ kreunde hij.

‘Ja, nou, je tweedaagse gratieperiode is weer voorbij, B. Ik wil dat je het bijlegt met pap en mam zodat ik mijn schoenendoos weer voor mezelf heb.

‘We zien wel even. Er is een Pokémon die ik wilde vangen als ik in het centrum ben. Misschien daarna dan.’

Ik deed mijn jas aan, nam genoeg met twee verschillende schoenen – een donkerbruine en een marineblauwe, omdat ik geen tijd meer had om verder te zoeken – en sloop door de gang

van mijn etage. Ik woonde tegenover de huisbaas en ze liet geen enkele kans onbenut me eraan te herinneren hoeveel geld ze nog van me kreeg.

Ja hoor, ik betaalde mijn huur wel. Uiteindelijk... Mijn zwarte-lijst-opdrachten waren nou niet bepaald de bestbetaalde klussen van het tijdschrift, dus soms moest ik eerst andere rekeningen betalen, zoals de elektriciteit. En als ik echt in een avontuurlijke bui was, kocht ik zelfs eten. Mijn ouders waren niet schatrijk, maar ze waren allebei leraar en verdienden genoeg om me wat te kunnen lenen als ik ooit echt omhoog zat. Ik was niet zozeer te trots om het te vragen, maar ik wilde niet dat ze bezorgd om me waren dus ik liet Braeden plechtig beloven de schamele inhoud van mijn koelkast en keuken geheim te houden. Ik zou er sowieso snel weer bovenop zijn, dus er was geen reden om er een groot drama van te maken.

Wonen in New York was niet goedkoop, maar ik zou het voor niets ter wereld willen ruilen. Als er ooit een stad was waar mijn eigen specifieke soort wanorde werd begrepen, dan was het hier wel. Met zoveel mensen die op elk uur van de dag de straten verstoppen, kon ik niet anders dan erin opgaan, wat voor prutser ik ook was en of mijn schoenen nu wel of niet bij elkaar pasten.

Ik genoot van het ritje naar mijn werk, zelfs op dagen dat ik zo ernstig te laat was dat ik al wist dat ik op mijn lazer kreeg als ik aankwam.

Het was nogal een kale bedoening in het kantoor waar ik werkte, om het maar voorzichtig uit te drukken. Onze bureaus waren van spaanplaat met een laag grijze verf erover. De muren waren dun en lieten bijna ieder denkbaar verkeersgeluid van buiten door. Veel van de computers waren nog altijd van die oude, lompe dingen waarvan de monitor wel zo'n vijftien kilo woog en het formaat had van een peuter met overgewicht. De papieren journalistiek stierf een nare, langzame dood en op mijn werkplek werd daar

geen geheim van gemaakt. De enigen die in de branche overbleven, waren degenen die te stom waren om door te hebben wat er gaande was en degenen die er te veel lol in hadden om zich er iets van aan te trekken. Ik wilde graag geloven dat ik een beetje van allebei was.

Meteen toen ik aankwam, kwam Hank uit zijn hoekkantoor gestormd – zijn werkplek was hetzelfde als die van ons, alleen was die van hem weggestopt in de hoek van de grote ruimte die we met z'n allen deelden. Hij was onze hoofdredacteur en zo ongeveer de enige persoon waar ik ooit direct mee te maken had. Je had natuurlijk meneer Weinstead, maar die hield zich niet bezig met het slavenwerk. Hij zorgde er alleen maar voor dat we adverteerders hadden voor het tijdschrift en dat er iemand was die de huur betaalde voor ons kleine stukje wolkenkrabber dat we kantoor noemden.

Mijn beste vriendin Candace zwaaide met haar armen en keek me vanaf haar bureau met uitpuilende ogen aan terwijl Hank op me afliep. Ik maakte daaruit op dat ze me probeerde te waarschuwen, maar ik wist niet zeker wat ze precies had bedacht dat ik kon doen als Hank me weer eens de volgende budklus in de maag ging splitsen.

Hank wierp een taxerende blik op me, zoals hij wel vaker deed. Hij had dikke wenkbrauwen die angstaanjagend veel op zijn snor leken en daardoor het verwarrende effect creëerden van een derde wenkbrauw boven zijn lip, of misschien wel van twee snorren boven zijn ogen. Ik kon nooit uit deze twee kiezen. Hij was grijs bij zijn slapen, maar hij had nog steeds de tomeloze energie van een jonge vent.

‘Op tijd vandaag?’ blafte hij. Het klonk bijna als een beschuldiging, alsof hij erachter probeerde te komen wat ik eigenlijk in mijn schild voerde.

‘Ja?’ probeerde ik.

‘Oké, misschien ontsla ik je dan nog maar even niet’

‘Je hebt me sinds ik hier begonnen ben al met ontslag bedreigd. Hoe lang is dat; zo’n drie jaar nu? Geef het maar toe, Hank. Je kunt gewoon de gedachte niet verdragen mij en mijn talent kwijt te raken.’

Candace, die vanachter haar bureau meeluisterde, stak haar vinger in haar mond en maakte spottend een kokhalzend gebaar. Ik probeerde niet terug te lachen, want ik wist dat Hank vrolijkheid als een bloedhond op het spoor kwam en alles zou doen om het de kop in te drukken.

Hank fronste geërgerd zijn snorren – of wenkbrauwen. ‘Het enige wat ik wil toegeven, is dat ik het heerlijk vind iemand te hebben bij wie ik de opdrachten kan dumpen die niemand anders wil. Nu we het er toch over hebben...’

‘Laat me raden. Je wilt dat ik de eigenaar van een vuilophaalbedrijf interview. Of nee, wacht. Misschien is het wel die kerel met dat bedrijf dat tegen een kleine maandelijkse vergoeding hondenpoep voor je huis opruimt. Zit ik in de buurt?’

‘Nee,’ gromde Hank. ‘Je gaat doen alsof je een stagiaire bent bij Galleon Enterprises. Dat is een...’

‘Hotshot marketingbedrijf. Ja, dat weet ik,’ zei ik. ‘Jij mag me dan opzadelen met de shitopdrachten – maar geloof het of niet – ik blijf toevallig wel op de hoogte van de zakenwereld.’ Ik zei het met een zweem van trots. Het was per slot van rekening waar. Iedereen hier kon de draak met me steken of me als pispaal gebruiken, en soms was het zelfs makkelijker om het spelletje gewoon mee te spelen, maar uiteindelijk was ik toch een journalist en nam ik mijn werk wel serieus. Ik las de hoofdartikelen, hield de beurskoersen bij om te speuren naar opkomende successen in de zakenwereld en om scherp te blijven, las ik zelfs verschillende blogs over schrijven en journalistiek.

‘Je gaat alles uit de kast halen om smerige roddels te verzamelen over Bruce Chamberson.’

‘Wat voor soort smerige roddels dan?’ vroeg ik.

‘Denk je dat ik je daarnaartoe zou sturen als ik dat zou weten?’

‘Hank... Dit lijkt verdacht veel op een móóie opdracht. Mis ik ergens de clou misschien?’

Bij uitzondering werd de harde uitdrukking op zijn gezicht zachter, al was het maar een tikkeltje. ‘Ik geef je de kans om te bewijzen dat je geen prutser bent. Ik ga er overigens vanuit dat je het er dramatisch vanaf zult brengen.’

Ik liet me niet kennen. ‘Ik zal je niet teleurstellen.’

Een paar seconden lang keek hij me aan als een idioot, totdat ik me realiseerde dat hij zojuist had gezegd dat hij verwachtte dat ik het zou verprutsen.

‘Je weet wel wat ik bedoel,’ zei ik kreunend voordat ik naar het bureau van Candace liep.

Ze leunde naar voren met een brede glimlach op haar gezicht. Candace was ongeveer van mijn leeftijd. Vijfentwintig, misschien iets jonger. Ik had haar twee jaar geleden ontmoet toen ik voor Hank en het tijdschrift *Business Insights* ging werken. Ze had een kort, blond, jongensachtig kapsel, maar ze had zo’n beeldig gezicht dat ze het kon hebben, verder had ze enorme, blauwe ogen. ‘Galleon Enterprises?’ vroeg ze. ‘Die staan in de *Fortune* 500, weet je.’

‘Denk je dat het oké is als ik nú in mijn broek pies of kan ik misschien beter wachten tot er niemand kijkt?’ vroeg ik.

Candace haalde haar schouders op. ‘Als je op het bureau van Jackson piest, zal ik je wel dekken. Ik denk dat hij mijn yoghurtjes uit de koelkast gejat heeft.’

‘Ik ben je biologische wapen niet, Candace’

‘Galleon Enterprises,’ zei ze dromerig, bijna smachtend. ‘Je hebt toch wél de foto’s van de CEO, Bruce Chamberson, en zijn broer gezien, of niet?’

‘Zou dat moeten dan?’

‘Alleen als je dol bent op verrukkelijke tweelingen met gesmolten slipjes als extra hapje.’

‘Oké, ieuw. Ik denk dat als hete mannen slipjes laten smelten, dat misschien wel onderzocht zou moeten worden.’

‘Als je maar onthoudt dat ik je heb gewaarschuwd thermo-ondergoed te kopen voor je eerste werkdag.’

Ik draaide met mijn ogen. ‘Zeg alsjeblieft dat dat niet echt bestaat.’

Ze stak haar hoofd naar voren, met haar mond open op een ‘duh-achtige’ manier. ‘Kom op nou, Natas. Wat denk je dat vrouwelijke astronauten aan hebben?’

Zoals gewoonlijk bleef ik na mijn gesprek met Candace verbijsterd, verward en een beetje onrustig achter. Maar ik genoot wel van haar. Voor vrienden op de traditionele manier – de manier waarop je door comedy’s werd wijs gemaakt dat iedereen die niet bejaard is zijn leven leidt – had ik geen tijd. Kijk maar eens naar een paar tv-series: je zou zomaar kunnen denken dat de gemiddelde volwassene negentig tot vijfennegentig procent van zijn leven wat rondhangt met zijn vrienden of aan het werk is.

Misschien lag het aan mij, maar mijn leven bestond eerder uit vijf procent vrienden, zestig procent werk en vijfendertig procent stress over mijn werk. O ja, en dan nog uit tien procent slapen. Ja, ik weet dat dat meer dan honderd procent is, en nee, dat kan me dus niets schelen. Ik bedoel maar te zeggen dat mijn leven bepaald niet op een comedy leek. Het was een heleboel eenzaamheid met een flinke dosis angst dat ik uiteindelijk dakloos zou eindigen, of nog erger, gedwongen zou worden te verhuizen en mijn droom op te geven. En nog erger dan dat alles was de dreigende mogelijkheid dat ik zo zou worden als Braeden. Ik zou in mijn oude kamer belanden, met kneedgumvlekken op de plek waar ooit mijn posters van One Direction en *Twilight* hingen.

Candace was voor mij een klein stukje van het leven dat ik

eigenlijk wilde en ze was iemand voor wie ik meer tijd zou willen hebben dus ik accepteerde het blijvende gevoel van verbijstering waar ik altijd mee bleef zitten als we elkaar gesproken hadden.

Eenmaal terug aan mijn bureau drong de realiteit van de opdracht tot me door. Candace mocht er dan één grote grap van maken als ze wilde, ik kreeg eindelijk een kans om mezelf te bewijzen. Ik mócht een waanzinnig verhaal schrijven. Ik mocht bewijzen dat ik recht had op de betere klussen, het beter betaalde werk. Deze keer zou ik het niet verknallen.

BRUCE

Opperuimd staat netjes. Woorden om ter harte te nemen.
Mijn mantra.

Mijn ochtend begon om exact half zes. Zonder snooze-knop. Ik ging vijf kilometer joggen, bracht exact twintig minuten door in de fitnessruimte en ging weer met de lift omhoog naar mijn penthouse waar ik een koude douche nam. Mijn ontbijt bestond uit twee hele eieren, drie eiwitten, een kom havermout en een handjevol amandelen die ik na dit alles een voor een opat. De avond ervoor had ik de kleding voor mijn werk al klaargelegd. Een zwart maatpak met een grijs overhemd en een rode das.

Ik hield van orde. Ik hield van structuur. Ze vormden de beginselen van mijn businessmodel en het waren de belangrijkste elementen die tot mijn succes hadden geleid. Succes was simpelweg een formule in twee delen: het bepalen van de noodzakelijke stappen om je doel te bereiken en deze dan vervolgens nemen. Bijna iedereen kon de stappen bepalen, maar weinigen had de zelfdiscipline en zelfbeheersing om ze tot op de letter op te volgen.

Ik dus wel.

Nog maar drie maanden geleden was mijn relatie op een nare en ingewikkelde manier kapotgegaan en de laatste tijd had het eigenlijk nog makkelijker gevoeld mijn aandacht te richten op de dagelijkse routine. Misschien begon ik er met de dag afhankelijker van te raken, maar eerlijk gezegd kon me dat niets schelen. Ik wilde me graag in mijn werk begraven als ik daardoor de dingen kon vergeten. Ik zou liever alles en iedereen van me wegjagen dan dat ik die pijn weer zou voelen. Ik vroeg mijn chauffeur om me om zeven uur 's ochtends exact naar kantoor te brengen. Ik werk-

te in een gebouw van achttien verdiepingen in het centrum van de stad. Mijn tweelingbroer en ik hadden het twee jaar geleden gekocht, de ene verdieping na de andere. Ons allereerste doel was vanuit New York te opereren. Het kostte ons een jaar. Daarna wilden we een ruimte huren in wat ooit het Greenridge-gebouw was, een moderne monoliet van graniet en glas midden in de binnenstad. Dat duurde twee maanden. Uiteindelijk wilden we het hele ding hebben. Dat duurde nog vijf jaar.

Maar hier zaten we dan.

Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn en belde mijn broer, William. Hij nam op met een stem die nog schor klonk van het slapen. ‘Wat in godsnaam?’ kreunde hij.

Ik voelde mijn harstslag omhooggaan. We zagen er dan misschien wel hetzelfde uit, qua karakter konden we niet meer verschillen. William sliep iedere week wel met een andere vrouw. Hij kwam altijd en eeuwig te laat of kwam niet op zijn werk opdagen. Hij kwam aan met lippenstiftvlekken op zijn kraag en oorlel of met zijn overhemd half uit zijn broek. Als hij iemand anders was geweest, had ik hem al vanaf het eerste moment dat ik hem zag ontslagen.

Helaas was hij mijn broer. En helaas had hij ook nog eens mijn gevoel voor zakendoen, en ondanks zijn gebrek aan professionaliteit was hij van cruciaal belang voor Galleon Enterprises.

‘Ik heb je hier nodig,’ zei ik. ‘Vandaag doen we de screening van de stagiaires voor dat publiciteitsstuk.’

Er volgde een lange pauze. Zó lang dat ik in de gaten kreeg dat hij geen idee had waar ik het over had.

‘De stagiaires. Je weet wel, die we volgens jou moesten aannemen? Die alles wat we hun voorschotelen in zich op zouden nemen en dan onze goudgerande kletspraatjes weer uit zouden spuwen richting de media. Ik neem aan dat je je daar niets meer van kunt herinneren.’

William kreunde en ik dacht een zachte vrouwenstem te horen op de achtergrond. ‘Op dit moment herinneren ik me dat even niet, nee. Maar nadat ik mezelf heb vergiftigd met een immense hoeveelheid cafeïne in mijn bloedbaan, ja, misschien dat er dan weer een lampje gaat branden.’

‘Zorg nu maar gewoon dat je hier komt. Ik ga niet de hele ochtend besteden aan het voeren van sollicitatiegesprekken met jouw stagiaires.’

Het was bijna lunchtijd en ik had de hele ochtend doorgebracht met het voeren van sollicitatiegesprekken met stagiaires. Ik keek op mijn horloge. Het was het soort horloge dat mariniers ook droegen, wat inhield dat ik er wel zo’n honderdvijfentwintig meter mee onder water kon duiken. Ik wist niet wanneer ik er eigenlijk behoefte aan zou hebben om spontaan een duik in de oceaan te kunnen nemen, maar ik had het altijd een geruststellende gedachte gevonden te weten dat ik voorbereid was op alles wat het leven nog voor me in petto zou hebben. In mijn kantoor en mijn auto had ik altijd twee extra kledingsets, zowel voor op mijn werk als voor privé. Ik had me laten adviseren door een voedingsdeskundige om ervoor te zorgen dat mijn voedselinname optimaal uitgebalanceerd was zodat ik geen last zou hebben van energiedips en lusteloosheid tijdens de werkdag. Ik had zelfs een extra telefoon waarin ik al mijn contacten en informatie had opgeslagen voor het geval er onverwachts iets met mijn telefoon zou gebeuren.

Elk risico was afgedekt. Geen verrassingen. Geen tegenslagen. Het belangrijkste was nog dat ik nooit twee keer dezelfde fout maakte. Nóóit.

Een van de nieuwste aanvullingen op mijn strategie het maken van dezelfde fouten te vermijden, was het uit de weg gaan van relaties. Het was het niet waard.

Ik zou de meer gecompliceerde ambities zoals vrouwen en liefdesrelaties aan de simpele lieden overlaten. Nu we het er toch over hebben, er lag een banaan met – letterlijk – mijn naam erop in de kantine. Ik had hem natuurlijk in mijn bureau kunnen bewaren, maar ik had liever een excuus om even op te staan en een eindje te lopen voor de lunch. Het gaf me ook de kans om een paar woorden te wisselen met mijn medewerkers. Praten met medewerkers kwam meestal neer op het luisteren naar kontenlikkerij, maar ik wist dat het goed was voor de arbeidsmoraal om me van tijd tot tijd onder hen te begeven. Mensen werken harder voor iemand die ze aardig vinden.

Ik bedankte de zesde stagiaire die ik die ochtend op gesprek had gehad en ging staan om haar mijn kantoor uit te laten. Net als de stagiaires voor haar kwam ze zo de collegebanken uit, doodsbenauwd en met grote ogen. Ik had ook niets anders verwacht en ik wist niet zeker hoe William het screenen van de kandidaten eigenlijk voor zich zag. Hij zocht iemand die alles wat we deden zo positief mogelijk in zich op zou nemen, omdat hij een reeks interviews met de pers wilde organiseren als ze genoeg hadden opgestoken. Hij zei dat het gratis publiciteit op zou leveren, precies voordat we onze nieuwste bedrijfstak in Pittsburgh lanceerden. Een reclamefilosofie die we zeer serieus namen was de gedachte om de markt van zoveel mogelijk kanten tegelijk te bestormen. We wilden onze klanten niet alleen hun geld maar laten dumpen in radio- of tv-commercials. Wij waren creatief en het inzetten van stagiaires als in verhouding bijna gratis reclame-instrument was nog maar één aspect van onze strategie. Het ging niet zozeer om het geld als wel om het spel en we hielden allebei van uitdagingen. Anders te denken, sneller te werken. Grotere risico's te nemen. En het was tegelijk een extra manier om potentiële klanten te laten zien welke innovatieve en creatieve oplossingen we toepasten om ons eigen bedrijf in de markt te

zetten. Als je immers de topklanten wilt die j^óu betalen om h^én in de markt te zetten dan is het je geraden ook jezelf als een professional verkopen.

William en ik hadden elkaars karaktereigenschappen altijd goed tegen elkaar uitgespeeld. Hij stimuleerde me om meer risico te nemen dan ik eigenlijk wilde en ik hield hem in toom als hij te roekeloos was.

Ik duwde mijn stoel weer onder mijn bureau en nam de laatste slok van mijn water.

Mijn maag rommelde bij de gedachte aan de banaan die op me lag te wachten. In mijn dagelijkse voedingspatroon zat erg weinig suiker en na verloop van tijd waren bananen tot het hoogtepunt van mijn culinaire bestaan uitgegroeid. Ik wist dat het nergens op sloeg en daardoor zou ik het ook nooit aan iemand toegeven. Maar het eten van de banaan tijdens mijn lunch was vaak het beste deel van mijn dag. William zei dat de medewerkers die bang voor me waren, geleerd hadden uit de kantine te blijven als de banaan er nog steeds lag. Degenen die me in mijn kont wilden kruipen bleven eromheen draaien alsof het lokaas was.

Het kantoor was strak en modern vormgegeven. William en ik hadden een binnenhuisarchitect in de arm genomen om de look samen te stellen en we hadden kosten noch moeite gespaard. Het hebben van een strak en aangenaam interieur was meer dan een luxe, het was een businessmodel. Niet alleen de concurrentie moest denken dat we in elk opzicht tot de top behoorden, ook onze werknemers moesten dat voelen. Mensen deden hun werk anders als ze ervan overtuigd waren dat ze aan de top stonden en daar ook wilden blijven.

De kantine was een glazen rechthoek die uitkeek op een binnentuin die begroeid was met zo ongeveer alle mogelijke bloemen die we maar hadden kunnen vinden en die binnen zouden overleven.

Op elke verdieping van het gebouw werkten op ieder willekeurig moment ongeveer acht medewerkers en ik was er altijd goed in geweest gezichten en namen te onthouden.

Dus toen ik het meisje met de donkerblauwe kokerrok en de witte blouse niet herkende, wist ik dat ze een van de stagiaires was. Ze had haar haar in een paardenstaart, maar ze was een pluk vergeten die nu door de lucht van de airconditioning langzaam op en neer waaide en mijn aandacht trok. Ze was mooi en had expressieve, lichtbruine ogen, een mond die gewend leek aan ondeugende glimlachjes en gevatte opmerkingen en een lijf dat ze overduidelijk goed verzorgde.

Maar niets van dat alles was van belang. Waar het om ging was het voorwerp in haar hand.

Het half opgegeten voorwerp in haar hand met mijn naam met een stift erop geschreven. Alleen het keurig geschreven BRU was nog zichtbaar terwijl de rest verborgen bleef achter de afgepelde slierten bananenschil.

Er waren nog vier andere mensen in de kantine die allemaal zagen wat ze in haar hand had en die zich inmiddels naar de verste uithoeken van de kamer hadden begeven. Ze keken naar haar alsof ze een granaat zonder pin in haar hand had, terwijl ze ondertussen pogingen ondernamen om vóór de explosie, waarvan ze wisten dat hij eraan zat te komen, terloops de kamer uit te glippen.

Toen merkte het meisje me ineens op.

Haar ogen werden enigszins wijder en ze hapte naar adem waardoor een deel van de banaan leek te blijven steken. Ze barstte in hoesten uit en stikte bijna.

Ik flipte van kwaadheid. Ze moest wel een stagiaire zijn en ze had het gore lef om mijn banaan aan te raken? *Op te eten* zelfs? Dus toen ik haar kant op liep en op haar rug klopte om los te krijgen wat er dan ook in haar keel zat, sloeg ik haar met wat meer kracht dan ik eigenlijk bedoeld had.

Ze gromde, hoestte en slikte. Haar wangen kleurden vlekkerig rood terwijl ze me van top tot teen opnam en ging zitten in een stoel aan de grote tafel in het midden van de kamer om weer op adem te komen.

‘Weet je wie ik ben?’ vroeg ik toen ze helemaal bijgekomen leek van het stikken in mijn banaan. Mijn keel zat dicht van woede en verontwaardiging. Ze bracht een lichte vorm van chaos mijn leven in, ze saboteerde mijn dagelijkse routine. Mijn natuurlijke afweersysteem schreeuwde er bijna om haar zo snel mogelijk uit mijn leven te elimineren, zoals een gezond lichaam een virus uit zou willen schakelen.

‘Jij bent Bruce Chamberson,’ zei ze.

De half opgegeten banaan lag naast haar. Ik vestigde haar aandacht op mijn vinger voordat ik de schil weer over de banaan drapeerde zodat ze de volledige naam op de zijkant kon lezen.

Haar mond viel open. ‘Het spijt me zó, zó verschrikkelijk, meneer Chamberson. Ik was alleen mijn lunch vergeten en ik had uw naam niet gezien toen ik hem pakte. Ik dacht dat hij van de zaak was, of...’

‘Een banaan van de zaak?’ zei ik droogjes. Dacht je dat de medewerkers van Galleon Enterprises het met slechts één enkele banaan moesten doen?’

Ze wachtte even, slikte en schudde toen haar hoofd. ‘O, mijn god,’ zei ze en zonk weg in haar stoel alsof alle lucht uit haar weg liep. ‘Iets zegt me dat ik hierdoor de stage niet krijg.’

‘Dan vergis je je. Je bent aangenomen. Je gaat elke dag als eerste een banaan voor me kopen die je naar mijn kantoor brengt, geen moment later dan half elf.’ Ik zorgde ervoor dat mijn verbazing niet te zien was, ook al schoot die als een dolle door mijn lijf. *Wat was ik in godsnaam aan het doen?* Ze was aantrekkelijk en niet op een manier die ik zomaar even kon negeren. Ze maakte iets in me los. Ik had geen greintje verlangen naar seks gehad sinds

het einde van mijn relatie met Valerie, maar deze stagiaire bracht daar snel verandering in. Ik was niet alleen verbaasd hoe goed ze eruitzag met die tot op haar heupen gehesen rok, ik wilde weten of ze stil of luidruchtig was in bed, of ze haar nagels in mijn rug zou zetten of dat ze zich als een prijs waar ik recht op had voor me uit zou stallen. Toch wilde ik haar op hetzelfde moment zo snel als menselijkerwijs maar mogelijk was mijn leven uitzetten. Ze was alles wat ik geprobeerd had te vermijden. Alles waar ik niet op zat te wachten.

Ze fronste verward haar wenkbrauwen. 'Ik ben aangenomen?' vroeg ze.

Ik verdrong al mijn twijfels en vertelde haar in het bijzijn van iedereen in de kantine dat ze was aangenomen en ik zou er in hun aanwezigheid niet uitzien alsof ik mezelf niet meer in de hand had. Ik moest mezelf tot de orde roepen. 'Kijk niet zo zelfingenomen. Als ik je leuk vond, zou ik je de laan uitsturen. Je zou willen dat je nooit aan die banaan van mij had gezeten, stagiaire. Dat kan ik je wel beloven.'

NATASHA

Onder de douche liet ik het water over me heen lopen en het maakte me niet uit dat het zo heet was dat het brandde. Het hielp om mijn aandacht af te leiden van mijn laatste blunder die misschien wel de grootste van mijn leven was. Ik wil mezelf naar Hank toe zo graag bewijzen en nu wist ik niet hoe ik ooit ook maar iets sappigs te weten zou kunnen komen over Bruce Chamberson. In de eerste plaats was áángenomen worden al een hindernis waarvan ik niet zeker had geweten of ik hem zou overwinnen, maar de manier waarop het gelopen was, had niet beroerder gekund.

Het ergste was dat het zo moeilijk was geweest om niet elke keer dat hij het over ‘zijn banaan’ had in kinderlijk gegiechel uit te barsten. Het was volslagen belachelijk. De man leek op een supermodel met een killersinstinct. Zijn wenkbrauwen leken wel getekend en zijn ogen waren voortdurend lichtjes dichtgeknepen, alsof hij hoopte dat hij zo dreigend kon kijken dat je op zou lossen in een wolk van mist. Mijn knieën bezweken bijna als hij de kantine binnenliep. Ik had mijn feitenonderzoek uitgevoerd voor zover stalken via Google natuurlijk mogelijk was, maar de foto’s deden hem geen eer aan. Hij was gróót op een manier die volmaakt was. Niet slungelachtig of bijna abnormaal zoals een basketbalspeler, maar met de ideale verhoudingen en op een flamboyante, ultra-mannelijke manier. Hij was precies zo gespierd dat je het door zijn keurige maatpak heen kon zien. Ik had zijn broer nog niet aan een onderzoek onderworpen, maar schijnbaar waren ze tweelingen, hoe moeilijk dat ook te geloven was. Ik was niet gevraagd om smerige roddels te verzamelen

over William Chamberson, alleen over Bruce. Die brug zou ik wel nemen als het zover was.

Maar Bruce... hij was een brug waarvan ik niet wist of ik er wel weer vanaf wilde, hoeveel het er ook op leek dat hij elk moment kon gaan deinen en me de dood in zou storten.

En zijn gezicht. Mijn gód. Als hij niet zo druk was geweest met dwars door me heen kijken, was ik naar alle waarschijnlijkheid gesmolten in een mooi, maar rommelig plasje aan zijn voeten. Maar dankzij mijn overlevingsinstinct bleef mijn mond gelukkig zijn werk doen. Zijn kaaklijn was zó scherp dat je je eraan kon snijden, zijn ogen leken op blauwe brandende kooltjes en zijn mond was om te zoenen en veel te sensueel voor iemand die zo afstandelijk leek.

Hij had iets van een woedende robot. Herstel. Een woedende séksrobot. Zo'n ding dat er zó goed uitzag dat het niet uitmaakte als het alleen maar naar je piepte en zoemde.

Ik slaakte een lange, dramatische zucht en spoelde de laatste conditioner uit mijn haar voordat ik me afdroogde en mijn ochtendritueel afdraaide. Ik móést op tijd komen. Het was mijn eerste dag bij Galleon Enterprises en ik had zo'n onderbuikgevoel dat het maken van fouten of te laat komen uitgesloten waren bij een man als Bruce Chamberson. Maar ik kon alleen nog maar denken aan de glinstering in zijn ogen toen hij me zei dat het me zou berouwen als ik ooit nog aan zijn banaan zat. Hij hield me voor de gek, zelfs toen hij zijn dreigement uitte, en ik kon dat feit niet in overeenstemming brengen met de gedachte dat hij een emotionele robot was, hoe hard ik het ook probeerde.

Hij was anders dan je op het eerste gezicht zou denken, dat was in ieder geval zeker.

Ik was te laat. Ik had alles in het werk gesteld om op tijd te komen, zoals mijn plan om de trein te pakken waardoor ik zelfs een half

uur te vroeg bij Galleon zou zijn. Ik had zelfs de avond ervoor Braedon mijn appartement uitgezet en mijn ouders geappt om er zeker van te zijn dat hij niet over een paar uur weer op de stoep zou staan. Uiteraard had ik géén tijd ingepland voor de diarree-explosie van mijn Franse bulldog Charlie overal in mijn appartement. Het was een zenuwachtige schijterd en ook nog eens extreem empathisch. Ik denk dat hij mijn zenuwen aanvoelde en een clusterbom in het appartement liet ontploffen uit een soort hondensolidariteit.

Toen ik uit de lift stapte op de bovenste verdieping van Galleon Enterprises was ik zeven minuten te laat. Volgens mijn maatstaven was dat niet eens al te slecht. Bruce stond bij de lift met een woedende blik op zijn gezicht die me vertelde dat zijn maatstaven wat nauwkeuriger luisterden dan die van mij.

‘Je bent te laat,’ zei hij. Zijn stem klonk mat, emotioneel.

‘Het spijt me, mijn hond...’

‘Je excuses interesseren me niet. De verloren tijd wordt afgetrokken van je salaris.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Ik ben een stagiaire. Ik krijg geen salaris.’

Hij klemde zijn kaken op elkaar en kneep zijn ogen dicht.

Oeps. Iemand vindt het niet grappig gecorrigeerd te worden.

‘Mijn kantoor in. Nu.’

Hij stormde weg en liet me geen enkele keus dan hem te volgen met een benauwd gevoel in mijn maag. Mijn grote mond had me in de problemen gebracht toen ik Bruces banaan opat en te zien aan zijn strenge houding en snelle tred was mijn mond weer eens buiten zijn boekje gegaan. Een onbezonnen, ellendig fantasiekiempje had zich ergens tussen het banaanincident en deze ochtend in mijn hoofd genesteld en ik bleef maar beelden onderdrukken van Bruce die me opsloot in zijn kantoor zodat hij me over zijn knie kon leggen en me een pak slaag zou geven. Het

was te belachelijk voor woorden. Ik hield niet eens van dat soort gedoe.

Akkoord. Als je zou moeten raden welke film het beste mijn enige seksuele ervaring met een filmtitel zou beschrijven dan zou je winnen als je *The Fast and the Furious* zou kiezen. Hoewel, het zou beter passen als de film *Snel en teleurstellend* zou heten, maar ik betwijfelde of iemand in Hollywood dat zou goedkeuren.

Ik vocht tegen de neiging mijn handen voor mijn ogen te doen terwijl ik door zijn kantoor heen werd geleid. Ooit, toen ik nog autoreed, werd ik aangehouden omdat ik te hard ging en ik herinner me het gênante gevoel als mensen langskwamen en door mijn raampje gluurden met blikken vol leedvermaak. *Blij dat jij het bent, sukkel*, was toen te lezen op hun gezicht, precies zoals nu.

Dit was erger. Veel erger. Terwijl ik als een droevige puppy die net een standje had gehad achter Bruce aan strompelde, werd niet alleen mijn trots door het slijk gehaald. Het was ook de kans om indruk te maken op Hank. Iedereen hier was een potentiële informatiebron en hoe meer ze me als pispaal beschouwden, hoe minder kans ik zou hebben om nuttige informatie uit hen te krijgen.

Aangenomen dat ik niet ontslagen was, zou ik hier de komende paar weken aan het werk gaan. Maanden zelfs. Zo lang als het duurde om smerige schandalen over Bruce te ontdekken. En eerlijk gezegd werd mijn verlangen naar smerige roddels met de minuut heftiger. Ik wilde niet alleen maar weten of hij aan het roer stond van een corrupte onderneming. Ik wilde weten waarom hij uit alle macht probeerde iedereen ervan te overtuigen dat hij het type spelbreker was. Ik wilde ook weten waarom iemand bij *Business Insights* ook maar vermoedde dat Bruce iets verdachts in zijn schild voerde. Maar het was zeker dat hij op het eerste gezicht niet leek te passen in het plaatje van de louche zakenman.

Hij deed de deur van zijn kantoor dicht, liep naar de jaloezieën en trok ze naar beneden zodat we volkomen alleen waren.